

«I begynnelsen...»

**Svar på spørsmål
fra 1 Mosebok**

1 Mosebok er «Boken om begynnelsene». Den utgjør den del av Bibelen som vanligvis kalles innledningsboken til Det gamle testamente. I fagteologien kalles boken Genesis, som er avledet direkte fra den greske oversettelsen av det hebraiske ordet *beresjit*, som betyr «i begynnelsen».

1 Mosebok åpner med et kort utsagn om verden forut for Adam, og fortsetter med å dekke mer enn 2000 år av menneskets tidligste historie, fra skapelsen av Adam og Eva til Israels barn slår seg ned i Egypt. Høydepunktene i de første 11 kapitlene er: en beskrivelse av skapelsen; Guds veiledning av den første mann og kvinne; fortellingen om deres ulydighet som avskar dem og deres avkom fra Gud; menneskets syndefulle forfall, som resulterte i at alt menneskelig, med unntak av Noa og hans familie, ble totalt tilintetgjort i en vannflom («syndfloden»); og spredningen av rasene ved Babels tårn etter syndfloden.

Avsnittet fra og med 12. til og med 50. kapittel inneholder fortellingen om Abrahams kall og Guds løfter til ham på grunn av hans trofasthet; historien om Isak og Jakob; og fortellingen om Josef og hans familie i Egypt.

1 Mosebok kan med rette oppsummeres slik: «1 Mosebok er det sannferdige og opprinnelige fødested for all teologi. Boken inneholder de begreper om Gud og mennesker, om rettferdighet og dom, om ansvarlig og moralsk styresett, om nederlag og håp, som er forutsatt gjennom resten av Det gamle testamente, og som forbereder grunnen for Kristi oppdrag» (*The Foundations of the Bible*, s 155).

Beretningen i 1 Mosebok er skrevet i forkortet form. Visse spørsmål om innholdet stilles derfor ofte. Hensikten med denne publikasjonen er å besvare en del av disse spørsmålene i lys av hele Bibelen (fra 1 Mosebok til Åpenbaringen).

Norsk utgave av
"In the Beginning . . ."
Answers to Questions from Genesis

Skriftstedene i denne publikasjonen er hovedsakelig
hentet fra *Norsk Bibel 88*.
© 1988 Norsk Bibel A/S

© 1990 Guds Verdensvide Kirke
for hele publikasjonens innhold
Alle rettigheter forbeholdes
Trykt i England

● Kan dere si meg hvem som skrev 1 Mosebok? Jeg har spurt flere, men ingen kan gi meg noe svar.

Det jødiske samfunn, som har ansvaret for å bevare det hebraiske gamle testamente (Rom 3:1–2), tilskriver denne boken til Moses. Moses er helt utvilsomt forfatteren av 1 Mosebok, så vel som de øvrige fire Mosebøkene.

Jesus sa til visse religiøse ledere på Hans tid: «Tenk ikke at jeg vil anklage dere hos Faderen. Den som anklager dere, er Moses — han som dere har satt deres håp til. For hvis dere trodde Moses, så hadde dere trodd meg. For det er meg han har skrevet om. Men hvis dere ikke tror hans skrifter, hvorledes kan dere da tro mine ord?» (Joh 5:45–47). Her er Jesu eget personlige vidnesbyrd om at Moses skrev en del av Bibelen.

Men hvilken del?

Jesus ga inndelingen av Det gamle testamente i Lukas 24:44: «... alt det måtte oppfylles som er skrevet... i Mose lov og profetene og salmene...» Litt før «begynte [Jesus] fra Moses og fra alle profetene og utla for dem [disiplene] i alle Skriftene det som er skrevet om ham» (vers 27). Jesus begynte med Moses fordi det var Moses som hadde skrevet de fem første bøkene i Bibelen. Dette utelukker imidlertid ikke at Josva og senere profeter tilføyde ytterligere kommentarer til loven slik Moses hadde skrevet den. Se 5 Mos 34:5–12 med beretningen om Moses' død. Se også 1 Mos 14:14, hvor det senere navnet Dan blir brukt istedenfor La'is (Dom 18:29).

● Dere sier at det norske ordet *Gud* i 1 Mos 1:1 er oversatt fra det hebraiske ordet *Elohim*. Kan dere fortelle meg hva *Elohim* betyr?

Elohim er et flertallsord brukt i entall. Det tilsvarer slike norske ord som gruppe, kirke, mengde, familie og organisasjon.

Ta feks ordet kirke. I 1 Kor 12:20 finner vi at det kun er én kirke — «ett legeme» som har «mange lemmer». Selv om det skal mange personer til for å utgjøre kirken, er det kun den ene kirken!

En familie består av mer enn én

«I begynnelsen...»

Svar på spørsmål fra 1 Mosebok

person. Likevel er den bare denne ene familien. Likeså er Gud ikke bare én person, men en familie. Gud er den høyeste guddommelige familie som hersker over universet! Det evangeliet som Jesus bragte til menneskeheten, er den gode nyheten om Guds Rike. Dette Riket er en familie — en herskende guddommelig familie som mennesker kan bli født inn i! Skriv efter heftet *Hvorfor ble vi født?* for en mer detaljert forklaring vedrørende menneskets utrolige potensial.

● Mitt barnebarn er åtte år gammel, og hun spør: «Hvor kom Gud fra?» Jeg ville sette pris på å få svar på dette.

Vi er vant til å leve i en begrenset verden. Alt omkring oss har begrensninger, med begynnelse og slutt. Vi er klar over at barn blir født og besteforeldre dør. Vi ser at dyr, planter og insekter begynner å leve. Vi ser at deres liv tar slutt. Vi taler om kultursamfunns fødsel og død, og om stormer, vulkaner og kometer som dør.

Vi er vant til å se at ting eldes. Klær og møbler slites ut. Biler faller fra hverandre. Bygninger forringes. Våre kroppar får rynker og blir trege.

For det dødelige menneske har alt en begynnelse, en nytteperiode og en slutt. Vi merker oss dette hendelsesforløp på våre klokker og kalendere. For oss synes kun det å ha betydning som kan måles i timer, dager og år.

Så når vi hører at Gud er evig, at Han alltid har vært til og alltid vil være til, da går vår forstand i stå. Ordene blir lett meningsløse fordi vi ikke har noen kjente størrelser å sammenligne med.

Og nettopp det er problemet: Vi prøver å forbinde ting som ikke kan forbindes rent fysisk. Vi prøver å anvende begrensningene fra det *fysiske* liv som vi kjenner, på det ubegrensede *åndelige* plan som Gud lever på. Disse to kan ikke sammenlignes.

Vårt sinn kan fatte en time, et århundre og et årtusen, men ikke forgangen evighet. Det er ikke stort nok til fullt ut å fatte åndelig eksistens. Vi kan ikke engang fatte det fysiske univers!

La oss som en illustrasjon betrakte hva Gud har skapt. Astronomer anslår at 100 milliarder galakser, hver på 100 milliarder stjerner, er strødd utover i universet. Og hvem vet hvor mange planeter og måner som eksisterer? Gud sier at Han fastsetter stjer-

nenes tall og gir dem alle navn (Sal 147:4).

Om vi nå gir Gud ett sekund etter vår tidsregning til å telle og sette navn på hver stjerne på himmelen, vet du da hvor lang tid det ville ta Ham å sette navn på dem alle? Dersom Han arbeidet uten stans, ville det etter våre klokker og kalendere ta mer enn 300 billioner år bare å telle og navngi dem. Hvor lang tid må det derfor ikke ha tatt Ham å utforme og skape alle disse stjernene?

For oss er disse tallene ubegripelige. Men ikke for Gud. Gud er evig. Et av Hans hebraiske navn er *Jahve* — «Den Evig Levende». Skaperen er ikke bundet av lovene for rom og tid slik vi er det. Mens mennesker er i stand til å teoretisere om tidssprang og om forholdet mellom energi og lyshastigheten, mestrer Gud alt dette. For Ham er, ifølge Hans egne ønsker, «én dag som tusen år, og tusen år som én dag» (2 Pet 3:8).

Gud «bor i evigheten» (Jes 57:15 — d. 1871-overs.). Det vil si at Han dveler komfortabelt i det vi kan tenke på som tid uten begynnelse og slutt. 1 Mos 1:1 og Joh 1:1 viser at uansett hvilket punkt i fortiden vi ønsker å betrakte som begynnelsen — uansett hvor langt tilbake vi forsøker å strekke våre begrensede sinn — så eksisterte Gud allerede. «I begynnelsen skapte Gud...»

Hvor kom Gud fra? Han kom ikke noesteds fra. Han var alltid der!

● **Mange av deres artikler tilbakeviser effektivt utviklingslæren og støtter Bibelen. Likevel virker det som om dere tror at jorden er mye eldre enn de 6000 årene som Bibelen antyder. Er ikke dette en selvmotsigelse?**

Bibelen åpenbarer at Gud er skaperen av himmel og jord «og alt det som i dem er» (1 Mos 1:1; 2 Mos 20:11). Bevismaterialet fra moderne biologi, geologi og paleontologi støtter en særskilt skaperakt. Teoriene om utvikling eller teistisk utvikling er grunnet på feilaktig tolkning av dette materialet.

Bibelen sier imidlertid ikke når jorden opprinnelig ble skapt.

Det vitenskapelige bevismaterialet basert på studier i radiometrisk datering, geologisk stratografi og økologisk rekkefølge viser at jorden ikke er bare 6000 år, men sannelig svært så gammel.

Noen har forsøkt å fastsette tidspunktet for skapelsen basert på patriarkenenes bibelske alder (for eksempel daterer erkebiskop Usher skapelsen til 4004 f.Kr.). Men tidspunktet for menneskets skapelse er ikke knyttet til jordens alder. Adam ble skapt for nesten 6000 år siden, mens jorden er mye eldre. Faktisk vil du antagelig bli overrasket over å få vite at verden før Adam på et tidspunkt var bebodd av englesener! (Se de neste to spørsmålene.)

Skriften åpenbarer ikke nøyaktig hvor gammel jorden er. Rett forstått er det ikke noe i Bibelen som holder oss fra å godta faktiske vitenskapelige bevis for å bestemme jordens alder.

● **Jeg forstår det slik at 1. og 2. vers i 1 Mos 1 forklarer skapelsen av jorden. Likevel sier dere at disse versene beskriver hendelser som fant sted før den syv dager lange «skapelsesuken». Kan dere ut fra Bibelen bevise denne troen?**

Ja, det kan vi. De hebraiske ordene for «øde og tom» (1 Mos 1:2) er *tohu* og *bohu*. Oversatt til norsk betyr de kaotisk, i forvirring, øde og tom. Hvorfor skulle Gud skape jorden i uorden for så å måtte rette den opp? Det gir ingen mening! Det hebraiske ordet for «skapte» som er brukt i 1 Mos 1:1, indikerer at skapelsen var et fullkomment verk. Det indikerer orden og system, ikke kaos eller forvirring! I 1 Kor 14:33 kan vi lese at Gud *ikke* er «uordens Gud». Gud er fredens Gud. Han skaper lov og orden.

Gud fortalte Job at englene ropte av fryd da jorden ble skapt (Job 38:7). Dette er en ytterligere indikasjon på at når Gud skapte jorden, skapte Han den nyttig og vakker.

Et avgjørende bevis kan vi finne i Jes 45:18. Legg merke til det: «For så sier Herren, som skapte himmelen, han som er Gud, han som dannet jorden og gjorde den, han som grunnfestet den, han som ikke skapte den til å være øde.»

Det opprinnelige hebraiske ordet for *øde* er *tohu*, det samme hebraiske ordet som er brukt i 1 Mos 1:2, og som betyr «forvirring», «tomhet» eller «øde» — et resultat av uorden eller lovbrudd. Jes 45:18 fastslår følgelig at når Gud skapte jorden, var den ikke *tohu* eller i noen tilstand av forvirring og uorden. Den ble slik lenge før den syv dager lange «skapelsesuken» som faktisk begynner i 3. vers.

Ytterligere bevis kan vi finne i 1 Mos 1:2. Det ordet som på norsk er oversatt med «var», er fra det hebraiske ordet *hayah*. Dette ordet er oversatt med «ble» i 1 Mos 2:7, 9:15 og 19:26.

I de tre første kapitlene i Bibelen, og mange andre steder hvor du finner det hebraiske ordet *hayah*, betegner det en tilstand som var *forskjellig* fra en tidligere tilstand. Med andre ord, jorden «ble» kaotisk. Den hadde ikke alltid vært slik. Men hva var årsaken til at den ble kaotisk? Se neste spørsmål.

● **I en av deres publikasjoner leste jeg at jorden opprinnelig var bebodd av engler. Vær så snill å forklare dette.**

Tenk over Joh 1:1: «I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.»

Dette er beretningen om den aller første forhistoriske tilstand. Dette kan ha vært for millioner eller milliarder av år siden. De to evig levende, åndelige Personene som sammen utgjør den ENE Gudsfamilien, var ALENE i det tomme rom. Det fantes intet fysisk univers — SÅ LANGT!

Men likesom menneskene tenker, former og planlegger før de lager noe, unnfanget Gud plan og design for å skape engler — uødelige åndevesener som helt og fullt består av ånd.

Gud skapte engler før Han skapte jorden. Vi vet at de var blitt skapt før jorden fordi de jublet sammen og ropte av fryd da jorden ble skapt (Job 38:4–7).

Englene var de første tenkende enkeltindivider Gud skapte. De ble skapt med sinn — med evnen til å vite, velge og trekke fornufts slutninger. Men deres skapelse

kunne ikke bli en *fullendt* skapelse før KARAKTER — enten god eller ond — var utviklet i dem.

Gud lærte dem opprinnelig om SIN VEI — veien med rettskaffen karakter. Det var Guds åndelige lovs vei — grunnlaget for Guds STYRE.

Øyensynlig satte Gud en tredjedel av de engler Han hadde skapt, på jorden. De fikk anledning til å ta del i Guds skaperverk ved å fullende jorden — ved å arbeide på og med dens mange elementer, og forbedre, forskjønne og fullføre den.

Men istedenfor å forbedre, forskjønne og fullføre jorden, gjorde englene opprør og ødela og la den i ruiner (1 Mos 1:2).

● Hvor kom djevelen og hans demoner fra?

Tredjeparten av englene (Åp 12:4) som bodde på jorden før mennesket (se foregående spørsmål), syndet (2 Pet 2:4). Deres leder, supererkeengelen Lucifer (Jes 14:12–14), var ustraffelig i sin ferd fra den dag han ble skapt til det ble funnet synd — urettferdighet — hos ham.

«Så sier Herren Herren: Du var seglet på den velordnede bygning, full av visdom og fullkommen i skjønnhet! I Eden, Guds hage, bodde du. Kostbare stener dekket deg . . . Den dag du ble skapt, stod de rede. Du var en salvet kjerub med dekkende vinger, og jeg satte deg på Guds hellige fjell. Der gikk du omkring blant skinnende stener. Ustraffelig var du i din ferd fra den dag du ble skapt, til det ble funnet urettferdighet hos deg» (Esek 28:12–15).

Lucifer var ikke tilfreds med kun å herske over den ene planeten — som et prøvofelt for å forberede ham for *alle* planetene. Han ville straks herske over det alt sammen. Han sa: «. . . høyt over Guds stjerner vil jeg reise min trone» (Jes 14:13). Han var skapt med fullkommen skjønnhet, slik at «ditt hjerte opphøyet seg» i forfengelighet (Esek 28:17).

Han ble fylt av begjær. Han ble sjalu og misunnelig overfor Gud og bestemte seg for en *invasjonskrig* i et forsøk på å styrte Gud fra universets himmelske trone. Han

ledet sine engler i opprøret. Disse englene «holdt ikke fast på sin høye stilling, men forlot sin egen bolig» — hvilket vil si denne jord (Judas 6).

Men Lucifer og hans engler ble kastet tilbake til jorden (Åp 12:4). Lucifers navn ble endret til djevelen Satan. Hans engler ble demoner. Deres sinn var blitt fordervet for all tid.

(Om du ønsker mer informasjon om den opprinnelige ødeleggelsen av jorden, bør du be om heftet *Skapte Gud en djevel?*)

● Kan dere forklare hvordan det kunne være lys på skapelsens første dag når solen, månen og stjernene ikke ble skapt før på den fjerde dagen?

Som forklart i de siste svarene, hadde det funnet sted store ødeleggelser på jorden, slik det er skissert i 1 Mos 1:2. Da Gud så den kaotiske tilstanden foran seg, så Han en atmosfære fylt med tykke skyer. Om det hadde vært et menneske på jordens overflate, ville det ikke ha sett noe — fordi det ikke trengte noe lys gjennom den tette atmosfæren. Guds første handling da Han gjenskapte jordens overflate, var å tynne ut skyene så mye at lyset fra solen kunne sive igjennom til jorden.

På skapelsens fjerde dag fjernet så Gud skyene slik at sol, måne og stjerner kunne sees klart. 16. vers (1978-overs.) forteller oss at Gud «skapte» solen og månen.

Det hebraiske ordet for «skapte» er *asah*. Det kan oversettes med «skapte», «gjorde», «hadde skapt» eller «vil ha skapt». Hver av disse oversettelsene kunne være korrekt. Den nøyaktige oversettelsen må fastsettes ut fra sammenhengen. Ved å se på sammenhengen, er det klart at Gud allerede lenge før «hadde skapt» solen, månen og stjernene og satt dem på himmelen.

Legg merke til hva en velkjent engelsk introduksjon til Det gamle testamente sier om dette emnet: «Når man skal forklare dette fenomenet, må man først merke seg at standpunktet for 1. kapitel i 1 Mos er ideelt geosentrisk, som om forfatteren faktisk var på jorden den gangen og i stand til å nedtegne utviklingsfasene for det

skapte livet slik han opplevde det. Ut fra et slikt standpunkt ville himmellegemene først bli synlige når det tette skydekket over jorden for en stor del hadde spredt seg» (R.K. Harrison, *Introduction to the Old Testament*, s 554).

Altså ble solen, månen og stjernene skapt lenge før den fjerde skapelsesdagen. De kom igjen til syne på den fjerde dag i gjenskapelsesuken for jordens overflate.

● Hvordan kan vi være sikre på at døgnene som er nevnt i 1 Mos 1 er av 24 timers lengde? Noen hevder at disse døgnene faktisk er tusen år eller lengre.

Teistiske evolusjonister, og selv enkelte teologer, kommer med den påstanden du viser til. Et blick på fortellingen og enkel kjennskap til naturen viser likevel klart at hvert døgn var 24 timer langt og ikke en tidsepoke!

En kort repetisjon av skapelsesberetningen er her sannelig på sin plass.

Det lå mørke over dypet. På seks dager fulgte en fornyelse av vår jord til en ordnet tilstand.

Ved daggry første dag trengte lys gjennom det tette skylaget. Neste dag steg skyene, og en hvelving eller himmel ble formet, den som fuglene flyr i. Dermed ble vannet på jorden («vannet som er under») skilt fra skyene («vannet som er over»).

Tredje dag trakk havet seg tilbake, tørt land kom til syne, og gress og urter ble plantet. Etter hvert som fjerde dag skred frem, ble solen synlig gjennom skylaget, som ble tynnere. Mot kvelden viste månen og stjernene seg. Legg merke til hvordan dette stemmer med vitenskapens lover.

Fugler og sjøliv ble skapt den femte dag, landdyrene med Adam og Eva den sjette, og en dag til hvile og tilbedelse for mennesket den syvende. Slik ble orden gjenopprettet på jorden i løpet av en uke. Men var det en bokstavelig uke? Legg nøye merke til at det her ikke er nevnt noen slutt på den syvende dag. Sjekk dette punktet i 1 Mos 2:1–3. Alle de andre dagene var «aften» og «morgen». Men denne uttrykksmåten

følger ikke på den syvende dagen. Og hvorfor ikke?

Om nå, slik noen påstår, den syvende dag ennå ikke er slutt, ville den allerede vært nesten 6000 år lang. Og om den var så lang, kunne da ikke de første seks dagene være tilsvarende perioder?

Her er bevis fra Guds Ord for at den syvende dag tok slutt!

1 Mos 2:2: «Han [Gud] *hvilte* på den sjuende dag fra alt sitt verk.» Ikke «hviler» fra alt sitt verk.

På ny i 1 Mos 2:3: «På den [den syvende dagen] *hvilte* han.» Han velsignet sabbaten etter at Han hadde hvilt på den.

Hebreerne 4:4: «Gud *hvilte* på den sjuende dagen fra alle sine gjerninger.» Ikke «hviler».

Skapelsens syvende dag er forbi, for på den *hvilte* Gud. Det finnes ikke noe skriftsted som sier at Han fortsatt hviler på den ennå pågående syvende dagen! Skapelsesukens syvende dag tok slutt.

Tenk på plantene som ble skapt på tredje dag i denne gjenskapelsesuken. Solen viste seg ikke før neste dag. Om disse «dagene» var tusen år lange, da ville plantene ikke ha overlevd, for de ville vært uten solskinn. De som tror at dagene var lange tidsaldre, står overfor denne umulige situasjonen!

Legg også merke til at plantene ble skapt tredje dag, mens insektene ble skapt den sjette. Hvordan kunne visse spesialiserte planter fortsette å eksistere uten sine insektpartnere? *Encyclopædia Britannica* fastslår at to insektgrupper, som omfatter bier og hvepser, sommerfugler og møll, ikke kunne ha eksistert uten de honning- eller nektarbærende plantene. Ei heller kunne disse plantene ha eksistert uten insektene.

De som hevder at skapelsesdagene varte 1000 år eller mer, står overfor den konklusjon at de fleste planter ville måtte ha levd gjennom denne perioden uten å produsere frø — en umulighet!

Skriften sier klart: «På seks dager gjorde Herren himmelen og jorden.» Hver skapelsesdag er ikke en lang epoke, men nøyaktig det Skriften sier, et døgn på 24 timer. Hvert døgn har en aften og morgen, dvs natt og dag.

Ordet «dag» i Bibelen brukes selvsagt ofte for å angi en ubestemt tidsperiode. Faktisk blir det hebraiske ordet *jom*, som gjerne oversettes «dag», av og til oversatt «tid». Men overalt hvor ordens-tallene første, annen, tredje osv forekommer, viser ordet *dag* klart til et naturlig 24-timersdøgn, slik vi kjenner det.

Skriften taler om hevners dag, ulykkens dag og fristelsens dag, slik også vi gjør idag, i betydningen tid. Men når det feks i 3 Mos 23 tales om 14. dag i måneden, de syv usyrede brøds dager eller 50 dager til pinse, betyr ordet «dag» en 24-timersperiode.

En annen bibelsk betydning av ordet *dag* er en 12-timersperiode, som også er vanlig brukt idag. Denne «dagen» har etter Kristi egen definisjon 12 timer. «Er det ikke tolv timer i en dag?» (Joh 11:9).

1 Mos 2:4–5 brukes ofte av mange som en unnskyldning for å tro at skapelsesdagene var tids-epoker, siden noen bibeloversettelser her bruker ordet «dag». Men dette skriftstedet antyder ikke noe slikt: «På den *tid* [eller *dag, jom*] da Gud Herren gjorde jord og himmel, fantes det ingen markens busk på jorden, og ingen plante på marken . . . »

Siden det mangler et ordenstall foran, kan *jom* her vise til en lengre periode enn 24 timer, noe det også gjør! Dette *jom* viser til en spesiell tidsperiode — de første seks dagene i gjenskapelsesuken.

Som et siste bevis på at skapelsesdagene var bokstavelige dager, les på ny 1 Mos 1:3–5, 14–19 og legg spesielt merke til ordene *aften* og *morgen, natt* og *dag, mørke* og *lys*. Vi er ikke i tvil om hva de betyr. Solen skulle «skille lyset fra mørket» — skille dag fra natt. Skiller solnedgangen noe annet enn bokstavelige dager?

● 1 Mos 2:2–3 fastslår at Gud *hvilte* på den syvende dag og *helliget* den. Dere lærer at denne dagen er *lørdag*. Hvordan kan dere være sikre på at den opprinnelige syvende dagen fortsatt er *lørdag*? Har det ikke vært *endringer* i kalenderen?

Opp gjennom årtusenene har menneskeheten anvendt mange metoder for å registrere tid. Den romerske kalenderen som brukes idag, har gjennomgått noen endringer. Men ukesyklusen er ikke blitt påvirket av disse endringene*.

Den opprinnelige romerske kalenderen, som ble innført på Julius Cæsars tid i 45 f.Kr, var ufullkommen, siden den var basert på den forutsetning at året var nøyaktig 365¼ dag langt. For å beholde mønsteret, ble en ekstra dag lagt til i februar hvert fjerde år. Senere oppdaget man imidlertid at året var 12 minutter og 14 sekunder kortere enn dette.

En korleksjon ble foretatt under pave Gregorius 13 i det 16. århundre ved å utelate 10 dager fra kalenderen. Dermed ble torsdag 4 oktober i 1582 etterfulgt av fredag 15 oktober. Legg merke til at ukesyklusen *ikke* ble endret. For flere detaljer bør du be om gratisheftet *Har tidsregningen gått tapt?*

Den hebraiske kalenderen, som er blitt brukt fra Kristi tid til idag, har bevart den samme syvende dagen i uken (fra solnedgang fredag til solnedgang lørdag) slik den var på Kristi tid. Opp gjennom århundrer med vandringer og forfølgelser har jødene aldri mistet sabbatsdagen.

De fleste kristne betviler heller ikke det faktum at søndag er ukens første dag. Det er ingen virkelig debatt på dette punkt. Problemet ligger i om vi vil følge vår Frelasers eksempel og holde den samme sabbat som Han holdt (Mark 2:28). (Du får flere opplysninger om sabbaten om du ber om heftet *Hvilken ukedag er den kristne hviledag?*)

*I 1972 bestemte en del land seg for å endre ukens begynnelse fra søndag til mandag. Men rekkefølgen av navnene på dagene i ukesyklusen er fortsatt bevart. Denne endringen er forøvrig ikke adoptert av alle land. Blå produsere de engelsktalende land fortsatt kalendere hvor søndag og ikke mandag er første dag i uken.

● Hvor lå Edens hage?

Bibelen sier ikke kategorisk at alle spor etter Edens hage er blitt utsløttet, men det er antagelig det som skjedde under syndfloden på Noas tid.

Det er imidlertid grunn til å tro at Edens hage en gang eksisterte i Midtøsten. Gud har konsekvent brukt dette området etterhvert som Han har satt sin frelsesplan ut i livet.

Til denne dag har to av elvene som fløt gjennom Eden, nemlig Tigris (Hiddekel) og Eufkrat, beholdt sine navn. De strømmer fra det østlige Lilleasia til Persiabukta.

● **Efter det jeg forstår, dannet Gud mennesket i sitt eget bilde etter at Han hadde skapt alle dyrene og andre skapninger. Hva betyr «i vårt bilde» (1 Mos 1:26)?**

Legg først merke til at Gud skapte alt levende, hvert efter deres egne slag (1 Mos 1:19–25). Fiskene i havet, innsjøene og elvene ble skapt efter fiskeslagene, fuglene i luften efter fugleslagene og landdyrene efter sine slag.

Da sa Gud: «La oss gjøre mennesker i vårt bilde, etter vår liknelse» (1 Mos 1:26). Gud aktet å gjøre mennesker, ikke efter dyreslagene, men efter Guds slag! Menneskene nedstammer derfor ikke fra dyrene, slik evolusjonistene tror!

Ordet «liknelse» i dette verset viser hovedsakelig til utseende. Ordet «bilde» innebærer ikke bare form, som i andre avsnitt i Bibelen, men «preget med karakter». Ordet *bilde* innebærer muligheten til å utvikle en karakter lik Guds.

Adam ble formet — dannet — av materiell substans. Av form og skikkelse liknet han på Gud. (Gud åpenbarer at Han har ansikt, hår, øyne, ører, nese, munn, armer og føtter.)

Men Adam ble skapt i den hensikt at han skulle *tilegne seg* Guds karakter i løpet av sitt kjødelige liv. Adam mislyktes, idet han valgte å følge Satans veier fremfor Guds veier.

Gud er nu i ferd med å oppfylle sin hensikt i dem Han har kalt og utvalgt gjennom sin Sønn Jesus Kristus. Det er gjennom Jesus Kristus at kristne — ved en oppstandelse til evig liv (1 Kor 15:50–54) — skal bære Guds «bilde». Det vil si, være gjennomsyret av selve Guds karakter!

● **Hvorfor sier dere at menneskene ikke har sjel når 1 Mos 2:7 fastslår at mennesket ble en levende sjel?**

Dette verset sier nøyaktig det vi sier. Det sier ikke at mennesket *har* en «sjel» som bor i kroppen. Det fastslår at mennesket *ble* en levende sjel. Mennesket *er* en sjel; det har ikke noen udødelig sjel. Det er en stor forskjell på dette.

Det hebraiske ordet for *sjel* som blir brukt i ovennevnte vers, er *næfæs*. *Næfæs* kan bety «en pustende skapning, dvs et dyr eller noe levende». På norsk kan det også gjengis som «appetitt, dyr, kropp, pust, skapning . . . menneske, sinn, dødelighet». Dette samme hebraiske ordet er oversatt med «levende skapning» i 1 Mos 1:24; 2:19; 9:10, 12, 15 og 16.

Næfæs er brukt mange steder hvor oversetterne har brukt det norske ordet «lik» («død kropp»). Se 3 Mos 21:11. «Han skal ikke gå inn til noe lik [*næfæs*], ikke . . . skal han føre urenhet over seg.» Her kalles en *næfæs* for et lik! Også i 4 Mos 6:6; 9:6, 7, 10 og 19:13 oversettes *næfæs* med «lik».

Da Gud blåste livspust inn i Adams nesebor, startet Han prosessen hvor oksygen forbinder seg med blodet, som fører det til alle deler av kroppen og dermed gir fysisk liv. Et menneskes liv er i blodstrømmen. Gud fortalte Noa at ethvert dyrs liv, eller *næfæs*, var i blodet. «Bare kjøtt med dets sjel [*liv*], hebraisk *næfæs*] i, det vil si blodet, skal dere ikke ete» (1 Mos 9:4). Her kommer ordet «sjel» fra det samme hebraiske ordet *næfæs*, som andre steder blir oversatt «*liv*» eller «*kropp*».

I 1 Mos 9:5 er dette samme ordet *næfæs* brukt for det norske ordet *liv*. Her refererer det til Noa og hvert menneske. Menneskenes og dyrenes liv er følgelig det samme — dødelig liv! Intet sted underbygger Bibelen troen på at menneskene har en «udødelig sjel» boende i kroppen. Sjelen er dødelig og kan dø (Esek 18:4, d. overs.). Om du ønsker å vite mer om dette, bør du be om et gratis-eksemplar av *Hva er mennesket?*

● **Det kirkesamfunnet jeg tilhører, lærer om menneskets syndefall.**

«Falt» Adam og Eva, eller hva var det egentlig som hendte da de spiste av den forbudte frukten i 1 Mos 3:6–7?

Intet sted lærer Bibelen at Adam og Eva «falt». Å falle innebærer et uhell. Da Adam og Eva var ulydige mot Gud, var dette ikke noe uhell! Gud fortalte dem klart hva som ville skje om de spiste frukt fra det forbudte treet. Straffen var døden!

Da djevelen i slangens skikkelse talte til Eva, forførte han henne til å spise av den forbudte frukten ved å appellere til hennes fem sanser og hennes forfengeligheit. Adam ble imidlertid *ikke* forført. Han spiste av den forbudte frukten mot bedre vitende. Han fulgte ganske enkelt sin hustru.

Denne enkeltstående ulydighetshandlingen fra Adams side avskar ham og alle hans etterkommere fra Guds hellige ånd. Hans handling viste faktisk at han ikke ville følge Guds vei til evig liv (symbolisert ved livets tre). Isteden bestemte han seg for selv å avgjøre hva som er rett og galt — uten Gud. Siden har Adams etterkommere hele tiden fulgt i hans fotspor.

Adam «falt» ikke. Han var ulydig mot sin Skaper. I Lukas 10:18 kan du lese om ham som «falt», nemlig djevelen, Satan, som falt da han ble kastet fra himmelen tilbake til jorden forut for gjenskapelsesuken. Det var Satans fall som la jorden øde og i forvirring (1 Mos 1:2).

● **Hva var den forbudte frukten? Jeg har fått høre at det var sex.**

Det finnes alle slags underlige ideer om den forbudte frukten. I århundrer har teologer argumentert om livets tre og treet til kunnskap om godt og ondt. Var de faktiske trær med bokstavelig frukt, eller bare symboler for noe annet?

Bibelen er svært klar på dette punktet.

1 Mos 2:8 og 9 fastslår at Gud plantet en hage i Eden. I denne hagen lot han «alle slags trær vokse opp av jorden, prektige å se på og gode å ete av, også livets tre midt i hagen, og treet til kunnskap

om godt og ondt» (vers 9). Ikke noe kunne være klarere. Livets tre og treet til kunnskap om godt og ondt var *bokstavelige* trær.

Hva slags frukt bar disse trærne? Det sier Bibelen ikke noe om. Fabelen om at den forbudte frukten var et eple som satte seg fast i halsen på Adam, er nettopp det — en fabel!

Den forbudte frukten var avgjort ikke et symbol på sex, slik du har fått høre! Gud er skaperen av ekteskap og forplantning. 1 Mos 1:28 lyder: «Gud *velsignet* dem og sa til dem: *Vær fruktbare og bli mange, fyll jorden . . .*»

Gud ville ikke ha pålagt Adam og Eva å være fruktbare og bli mange for derefter å si at reproduksjonsprosessen er syndig! Det gir ingen mening om Gud skulle gjøre noe slikt.

Sex i ekteskapet er hverken ondt eller syndig. Den er god (1 Mos 1:31). I Heb 13:4 heter det: «La ekteskapet holdes i ære av alle, og ektesengen være usmittet!» Dette verset viser tydelig til sex i ekteskapet.

Den første synd dreide seg om *ulydighet* mot Guds pålegg. Gud brukte to bokstavelige trær for å *prøve* Adam for å se om han ville lyde sin Skaper eller ikke. Livets tre, som Gud fritt tilbød Adam og Eva, symboliserte at Den hellige ånd var tilgjengelig.

Om Adam og Eva hadde spist av frukten av dette treet, ville Gud ha gitt dem sin hellige ånd og til sist evig liv. Treet til kunnskap om godt og ondt symboliserte derimot ulydighet. Da Adam og Eva spiste av frukten av dette treet, avskar deres ulydighet dem fra deres Skaper, og de gikk inn på en kurs med feil opplæring som førte til synd og død.

Efter at Adam og Eva var ulydige mot Gud og spiste av den forbudte frukten, «ble begge øyne åpnet» og de skammet seg over sin nakenhet.

Men å anta at sex var involvert i djevelens fristelse, er å legge noe inn i 1 Mos 3:7 som ganske enkelt ikke er der! De var *mentalt* skamfulle fordi de hadde vært ulydige mot sin kjære Skaper. De følte seg nu sårbare, skamfulle og syndige. De ville løpe å gjemme seg for

Gud som hadde skapt dem og gitt dem liv (1 Mos 3:7–11).

De var også *kjødelig* skamfulle på grunn av Satans doktrine om at sex er skammelig. Det var Satan som hadde gitt Eva ideen om at det var noe skamfullt ved deres nakenhet! Legg merke at Gud sa: «Hvem *har sagt* deg at du er naken?» (vers 11). Den eneste andre som var tilstede da, var djevelen Satan!

● **Hvorfor døde ikke Adam og Eva den dagen de spiste av treet til kunnskap om godt og ondt, slik Gud hadde sagt at de ville gjøre (1 Mos 2:17)?**

Da Gud fortalte Adam at han ville dø selvsamme dag han spiste av den forbudte frukten, mente Han det Han sa. Selvsamme dag var han så godt som død fordi dødsstraffen hadde kommet over ham. Den dagen Adam begynte på syndens sti, ble dødens vei introdusert i verden. Den ville kreve hvert liv som noensinne levde, unntatt dem som ville angre og vende seg til Gud.

En annen måte å se dette på er denne: Hver dag i Guds 7000-årige plan er 1000 år. Adam levde 930 år. Han døde på den første 1000-årige dag i Guds frelsesplan.

Hele menneskeheten fra og med Adam, fikk adgang til Den hellige ånd avskåret, med unntak av noen få profeter, prester, konger og dommere, til Kristus gjorde ånden tilgjengelig for dem som Gud nu kaller (de som angre, forlater syndens vei og søker Guds vei). Ved sin død betalte Kristus straffen for synd i vårt sted. Han gjorde det derved mulig for oss å bli forsonet med Gud.

● **1 Mos 2:19 antyder at Gud skapte markens dyr efter at Han skapte Adam. Motsier ikke dette beretningen i 1 Mos 1?**

Det er ingen motsetning her. 2. kapitel i 1 Mos viser ikke skapelsen i tidsrekkefølge. Den rette *kronologiske orden* for skapelsen er angitt i 1. kapitel. Det gir en dag-for-dag beskrivelse av skapelsesuken.

2. kapitel av 1 Mosebok, som noen ganger kalles «den annen skapelsesberetning», er en gjen-

tagelse av det Gud skapte, men ikke i tidsrekkefølge. En nærmere undersøkelse viser at det finnes hyppige innskudd i Bibelen, ikke bare i denne skapelsesberetningen, men i mange andre deler av Bibelen, så vel som i fortellinger skrevet av mennesker.

Annet kapitel understreker *grunnen* til og hensikten bak skapelsen av mennesket. Det påpeker at Adam hadde *ansvar* for å ta vare på Guds skaperverk (Adam skulle kultivere og stelle hagen, vers 15), så vel som ansvar for å gi hvert dyreslag navn.

Som en interessant digresjon brukte Gud navngivningen av tidligere skapte dyr som en leilighet til å vise Adam at han, i motsetning til dyrene, manglet et motstykke av hunkjønn. Dette er grunnen til at vers 21–25 tar for seg hvorfor og hvordan kvinnen ble skapt.

Dyrene var faktisk skapt før mennesket, slik det er fastslått i 1. kapitel. Når de blir forstått rett, utfyller begivenhetene som er beskrevet i 1 Mos 1 og 2 hverandre.

● **Vær snill å forklare 1 Mos 3:15 vedrørende den lovede ætt.**

Dette skriftstedet er den første nedtegnede profeti i Bibelen om den kommende Messias. Den har en dobbel betydning. Den første og viktigste er at Kristus, født av en kvinne, skulle oppheve Satans makt over menneskeheten. Satan (symbolisert ved slangen) knuste Kristi hæl (forårsaket at Han ble drept for å fullbyrde Guds hensikt). Gjennom oppstandelsen beseiret imidlertid Kristus synden og døden og reduserte djevelens verk til intet (symbolisert ved at slangens hode, dens mest sårbare punkt, ble knust).

Hebreerne 2:14–15 forteller: «Da nå barna har del i kjød og blod, fikk også han [Kristus] på samme vis del i det, for at han ved døden skulle gjøre til intet [eller «knuse hans hode»] den som hadde dødens velde, det er djevelen, og utfri alle dem som av frykt for døden var i trelldom hele sin livstid».

1 Mos 3:15 åpenbarer også «kvinnen» som den Kirken som Jesus Kristus ble født av. En kvinne

er et symbol på en kirke (Ef 5:31–32). Rom 16:20 forteller oss at «fredens Gud skal i hast knuse Satan under deres [Kirkens] føtter.»

Følgelig har Kirken (legemet av sanne troende), såvel som Jesus Kristus, seiret over Satan. Likevel er det fiendskap mellom Satans ætt (ikke-kristne) og sanne kristne — kvinnens ætt — slik det er profetert i 1 Mos 3:15.

● **Hva menes med 1 Mos 3:16? Her fortalte Gud Eva at «med smerte skal du føde dine barn».**

Da Adam og Eva syndet, kuttet de forbindelsen med Gud og bragte hele skaperverket under en forbannelse. Denne forbannelsen angår Eva så vel som Adam.

Evas straff kan godt ha inkludert betydelige smerter under fødsler. Ikke desto mindre var den største smerten for henne vissheten om at hun og hennes avkom ville bli avskåret fra Gud og Hans velsignelser.

Eva opplevde at hennes barn vokste fra ondt til verre. Hennes første sønn, Kain, drepte broren Abel. Vold og hat ble så utbredt i verden før syndfloden at Gud til slutt måtte ødelegge alt liv, med unntak av Noas familie. Eva fikk se at både hennes barn og deres barnebarn levde i en fullstendig degenerert og ulykkelig tilstand. Den feilen hun gjorde da hun lyttet til djevelen og var ulydig overfor Gud, må ha ligget henne tungt på hjertet resten av livet.

Syndens forbannelse vil bli fjernet etter at Jesus Kristus vender tilbake og oppretter sitt rike på denne jord.

● **Efter det jeg forstår, sier dere at De ti bud var i kraft fra skapelsen av, og at Adams og Evas synd innebar brudd på flere av dem. Kan dere si meg hvilke bud Adam og Eva overtrådte?**

Første bud sier: «Du skal ikke ha andre guder foruten meg» (2 Mos 20:3). Da Adam og Eva hørte på djevelen (denne verdens gud) og syndet, hadde de i virkeligheten en annen gud (Satan) fremfor den sanne Gud.

Adam var Guds sønn gjennom

skapelsen. I den betydning var Gud Adams far. Da Adam og Eva var ulydige, brøt de det femte bud ved å vanære sin far — Gud.

Da Adam og Eva spiste av den forbudte frukten, inntok de åndelig gift. Dette resulterte i deres død. De begikk åndelig selvmord. Dermed brøt de det sjette bud, som forbyr drap på en selv så vel som andre. Kain myrdet også sin bror, Abel. Hans handling var også brudd på det sjette bud.

Da Eva lyttet til Satan og så at den forbudte frukten var god som føde, et syn for øyet og istand til å gjøre en vis, begjærte hun det som ikke var hennes. Da hun *tok* frukten, stjal hun noe som ikke tilhørte henne. Hun brøt dermed både det åttende og det tiende bud.

Guds tilbudslov er en *åndelig* lov som var i kraft helt fra begynnelsen av. Særtrykket «Sto De ti bud ved makt før Moses?» beviser utvetydig at De ti bud har vært i kraft siden Adam.

● **Kan dere fortelle meg hvem eller hva kjerubene er som blir nevnt i 1 Mos 3:24?**

Kjerubene er englevesener. Den beste beskrivelsen av dem finnes i Esekiels bok. De ser sannelig ikke ut som spebarn med vinger, slik kunstnere malte dem i middelalderen. Tvert imot er de store, kraftige skapninger som ligner på mennesker, løver, ørner, okser og drager.

Kjerubene er knyttet til Guds trone. Enten transporterer de den omkring (2 Sam 22:11; Sal 18:11; 80:2; Esek 1:5–25; 9:3; 10:4; 11:22), eller så utfører de viktige oppgaver, som å vokte livets tre. Den ene som vi kjenner som Lucifer før hans navn ble endret til Satan, ble omtalt som «en salvet kjerub med dekkende vinger» i Esek 28:14. Han var den ene av de to kjerubene som dekket Guds trone med sine vinger.

● **Hvorfor avviste Gud Kains offer (1 Mos 4:5)?**

Kains holdning og innstilling til livet var ikke rett for Gud. 1 Mos 4:7 lyder: «Er det ikke så at dersom du har godt i sinne, da kan du løfte ansiktet? Men har du

ikke godt i sinne, da ligger synden på lur ved døren.» Kain levde et syndig liv, noe han var klar over!

Fordi Kain var i en opprørsk sinnstilstand, ville ikke Gud ha akseptert hans offer selv om han hadde ofret et dyr. Ord 15:8 fastslår: «De ugudeliges offer er en *styggedom* for Herren, men de oppriktiges bønn til behag for ham.»

Hva var forskjellen mellom Kain og Abel? Abel var av hjerte rettskaffen. Han var en troens mann (Heb 11:4).

Kain forkastet derimot Gud og Hans veiledning og levde et syndig liv. Se selv: «Vi skal ikke være som Kain, som var av den onde og slo i hjel sin bror. Og hvorfor slo han ham i hjel? Fordi *hans gjerninger var onde*, men hans brors gjerninger var rettferdige» (1 Joh 3:12).

Gud rådet Kain til å seire over synden som gjennomsyret hans liv (1 Mos 4:7, siste del). Men Kain brydde seg ikke om denne formaningen, og hans livsførsel ble bare verre og verre. Til sist myrdet han sin bror Abel og grunnla et samfunn som totalt forkastet Gud og Hans lover. Generelt har menneskeheten helt siden dengang fulgt i Kains fotspor!

● **Kan dere si meg hvor Kain fikk sin hustru fra?**

Ja, det kan vi. Kain giftet seg med en av sine søstre. Der var ganske enkelt ingen andre kvinner han kunne gifte seg med. I 1 Mos 5:4–5 kan vi lese: «Og Adams dager etter at han hadde fått Set, var åtte hundre år, og *han fikk sønner og døtre*. Alle Adams levedager ble ni hundre og tretti år. Så døde han.»

Jødisk tradisjon, slik den er nedtegnet av den jødiske historikeren Josefus, sier at Adam og Eva hadde 33 sønner og 23 døtre. Disse brødrene og søstrene må ha vært nødt til å gifte seg innbyrdes, om de i det hele tatt skulle oppfylle Guds befaling om å videreføre menneskeheten (1 Mos 1:28).

Idag har vi bibelske lover som forbyr ekteskap mellom nære slektninger. Men så tidlig i menneskets historie var det *ikke* galt med ekteskap mellom søsken.

På Abrahams tid var det derimot kun tillatt å ekte ens halvsøster. Abram ektet sin halvsøster, Sarai (1 Mos 20:12). Nakor giftet seg med broren Harans datter (1 Mos 11:29). Dengang førte det ikke til genetiske skader. Når menn og kvinner opp gjennom århundrene fortsatte i synd, ble det genetisk skadelig for nære slektninger å gifte seg innbyrdes (se 3 Mos 18), og av hensyn til fremtidige generasjoner er det forbudt.

● **Hva var «merket» som Gud satte på Kain (1 Mos 4:15)?**

Bibelen sier ikke direkte hva dette «merket» var. Ifølge *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* kan det hebraiske ordet *ot* oversettes «merke» eller «signal, flagg, monument, tegn eller fyr». *Young's Analytical Concordance* oversetter dette ordet med «tegn». *The Critical and Experimental Commentary* av Jamieson, Fausset og Brown viser at dette ordet kan oversettes «tegn», «signal» eller «pant».

Det hebraiske ordet *ot* kunne altså indikere et grenseskille som Gud satte opp for å utskille eller isolere Kain og hans etterkommere fra resten av menneskeheten. 1 Mos 4:12, 16 viser at Gud forviste Kain til landet Nod («vandringens land») øst for Eden.

Merket eller tegnet (*ot*) som Gud laget for Kain, kan også ha vært noe som skulle bæres på kroppen, kanskje rundt halsen. Kanskje stammer skikken med å bære amuletter eller kors som beskyttelse fra dette.

Noen har ment at Kains merke hadde noe med hans hudfarge å gjøre. Men Kains merke innebar ikke at hans hudfarge ble forandret. Riktignok kan Kain ifølge enkelte vestafrikanske tradisjoner godt ha vært mørk. Men hans synd var en brist i karakteren. Hans «merke» var altså enten noe han bar på kroppen, eller et merke som var satt opp for å skille ham fra andre — eller begge deler.

● **Hvor er landet Nod, som blir nevnt i 1 Mos 4:16?**

Den eneste opplysningen som Bibelen gir vedrørende dette landet, er at det lå øst for Eden (1 Mos

4:16). Det hebraiske ordet for «Nod» betyr «omstreifende» eller «fredløs». Kains straff for å myrde broren Abel var å bli hjemløs og fredløs i et land skilt fra slektningene.

● **Kan dere si meg hvordan de forskjellige rasene oppsto?**

Bibelen sier at Eva var mor til alle som lever (1 Mos 3:20). Den forteller også klart at Gud gjorde alle folkeslag på jorderiket av ett blod (Apg 17:26).

Derfor er det innlysende at Gud i Evas eggstokker skapte evnen til å produsere barn med forskjellige rasemessige trekk. Det må ha vært stor variasjon blant hennes barn.

Normalt tiltrekker individer med lignende trekk hverandre. Følgelig ville Adam og Evas barn og barnebarn naturlig skille seg i rasemessig like familier.

Efterhvert som de fortsatte med å gifte seg innen sin egen gruppe, ville tydelige rasemessige trekk utvikle seg. Etterhvert som de forskjellige folkegruppene forflyttet seg, ville naturlige barrierer, som f.eks fjellkjeder og hav, bidra til å opprettholde trekkene til de «forskjellige» rasefamiliene.

● **Hvorfor skapte Gud forskjellige raser?**

Gud skapte forskjellige raser av samme grunn som Han hadde for å skape forskjellige arter fugler, dyr, blomster osv. Gud verdsetter mangfold. Og hver rase har sin egen skjønnhet og særegenhet å bidra med i verden.

Gud skapte de forskjellige rasene, hver med sine spesielle evner, fordi Han ønsket mangfold (ikke bare i hudfarge, men i evner, ferdigheter osv) i menneskeheten.

● **Den første beretningen om flerkoneri finnes i 1 Mos 4:19. Bifalte Gud at menn hadde mer enn én hustru?**

Nei, Gud har aldri bifalt eller godkjent flerkoneri. Han tillot det i moseloven — på samme måte som Han tillot skilsmisse på grunn av menneskenes hårde hjerter (Matt 19:8). Ikke desto mindre består det ideelle ekteskap ifølge Bibelen av en mann og en hustru som blir ett kjød i et livslangt

ekteskap. Gud ga Adam *én* hustru (1 Mos 2:24). Jesus sa også at det fra begynnelsen var Guds vilje at mannen skulle forlate sine foreldre og holde seg til sin hustru — ikke hustruer — og de to skulle bli ett kjød (Matt 19:4–9).

Ifølge Det nye testamente skal en prest eller åndelig leder sette rett eksempel og bare ha én hustru (1 Tim 3:2). I tillegg til Skriftens formaning er flerkoneri også ulovlig i Norden og de fleste andre land. Rom 13:1–7 fastslår at kristne skal lyde landets lover.

● **1 Mos 6:4 synes å indikere at forut for syndfloden giftet engler (Guds sønner) seg med kvinner. Er dette riktig?**

Det er ikke riktig! Bibelen åpner at engler er skapte ånder (Heb 1:14). De er ikke dødelig kjød som menneskene. Som skapte ånder kan englene ikke forplante seg seksuelt eller på annen måte. Så sa Jesus Kristus. Legg merke til Luk 20:34–36, Matt 22:30 og Mark 12:25.

Hvem var da disse «Guds sønner»? De var mennesker av hankjønn. Adam var en Guds sønn gjennom skapelsen (Luk 3:38). På samme måte er alle Adams mannlige etterkommere Guds sønner gjennom Guds skaperakt.

Sammenhengen i 1 Mos 6 gjelder fysiske mennesker, ikke engler. Se selv: «Da sa Herren: Min Ånd skal ikke til evig tid gå i rette med *menneskene*...» og: «Jeg vil utrydde fra jorden *menneskene* som jeg har skapt» (vers 3 og 7).

Det var det syndige mennesket Gud hadde bestemt å tilintetgjøre — ikke engler (deres tid for endelig dom er fortsatt fremtid). Engler er ånd og kan ikke utryddes med vann. Med syndfloden «omkom alt kjød... og alle menneskene...» (1 Mos 7:21–23).

● **Kan dere si meg hvordan de forskjellige rasene kom gjennom syndfloden, når bare Noa og hans familie ble frelst?**

Bibelen sier ikke noe spesielt om dette. Men siden Noa, hans kone og tre sønner og deres hustruer var de eneste som overlevde, må svaret være at de rasemessige anlegg

ble bragt videre gjennom hustruene til Noas sønner.

Kam er far for den svarte rasen fordi han ektet en svart kvinne. Sem og hans hustru videreførte den hvite rasen. Og Jafet, som ektet en orientalsk kvinne, videreførte den gule rasen. Slik ble de tre hovedrasene bevart gjennom syndfloden. Ingen utpregede raser har noensinne utviklet seg siden den tid, bare variasjoner innen disse rasene.

Det bør bemerkes at noen av Kams sønner var hvite med mørk hudfarge fordi Noas sønner var hvite. Noen av Jafets sønner er hvite eurasiske typer fordi Jafet, i likhet med Kam, var hvit. Men gjennom senere ekteskap med Kams barn er noen av Sems barn brun i huden. Et eksempel er Ismael (far til araberne), som var sønn av Abram (Sems sønn) og Hagar (datter av Misra'im, en sønn av Kam).

● **I 1 Mos 6:6 har jeg lest at Gud «angret». Hvordan kan Gud angre? Han har jo ikke syndet.**

Det hebraiske ordet som er oversatt med «angret», er *nakham*. Det har bibetydningen «å bli gjort lei seg» eller «trist». 1 Mos 6:6 kunne faktisk oversettes med: «Da ble Herren lei seg for at han hadde skapt mennesket på jorden, og det bedrøvet ham i hjertet.»

Hvorfor uttrykte Gud slike følelser? Fordi Han så hvor dypt menneskeheten hadde sunket i ondskap (vers 5). Gud hadde ikke begått et feilgrep ved å skape menneskene. Isteden var Han lei seg og svært trist over den ynkelige tilstanden som de var kommet i på Noas tid. Derfor bestemte Han seg for å ta menneskeheten ut av elendigheten og fortsette den gjennom Noa og hans etterkommere.

● **Er det ikke urealistisk og uviten-skapelig å tro at Noa kunne ha reddet alle dyrene i arken?**

Tradisjonelle bilder og populærlitteratur fremstiller arken bare en anelse større enn en vanlig fiske-skøyte. Men Bibelen maler et helt annet bilde av arken enn det de fleste forestiller seg. 1 Mos 6:15 gir arkens dimensjoner: «Arken

skal være tre hundre alen lang [150 m — basert på en 50 cm lang alen, den alminnelig aksepterte lengden], femti alen bred [25 m], og tretti alen høy [15 m].»

Basert på en alen på 50 cm gir tallene den kasseformede arken («ark» betyr «kasse» eller «kiste» på hebraisk) av kubikkinnhold som en oseanbåt.

Volumet var på rundt 50 000 m³, og så godt som hele volumet kunne brukes til lagring. (Den hadde ingen maskinrom eller drivstofftanker!) Arken hadde større kapasitet enn 500 jernbanegodsvogner!

Men kunne Noa tross det få plass til alle dyrene i arken?

For det første befalte Gud spesielt at Noa skulle velge ut ett par av hvert «slag» av de urene dyrene og syv par av hvert «slag» av de rene dyrene.

Uttrykket «slag» viser i Bibelen generelt til en gruppe dyr som kan krysses innbyrdes. «Hesteslaget» kunne derfor bli representert gjennom ett dyrepar som hadde det genetiske potensialet til etter syndfloden å produsere alle variantene som eksisterer idag. Det samme ville være tilfelle med hunder, katter osv.

For det annet ble bare landdyr som åndet luft tatt med i arken. 1 Mos 7:22 sier: «Alt som hadde pust av livsånde i nesene.» Dette utelukker alle sjødyr og enkle livsformer som kunne overleve syndfloden.

Tenk videre over følgende: Bare 40 prosent av dyreriket lever på land, og 70 prosent av alle arter landdyr er insekter. De resterende 30 prosent av landdyrenes rike har en gjennomsnittsstørrelse som en rhesus-ape.

De fleste dyr kan oppbevares i små bur over lang tid og likevel beholde helsen. En rhesus-ape kan f.eks. holdes i et bur med sider som er ca 75 cm lange (ca 0,4 m³).

Anslag over antall arter landpatedyr, fugler, krypdyr og amfibier på jorden idag kommer opp i 18 000. Når vi tar i betraktning at bare slag, ikke arter, var inkludert, ville det ha vært nødvendig med langt færre enn 18 000 dyrepar i arken. De fleste dyr er «urene» (3 Mos 11), så de fleste dyreslag

kunne bli representert ved ett par. Men la oss ta i litt og si at 40 000 dyr, med en gjennomsnittsstørrelse som rhesus-ape, var i arken. Hvor mye plass ville alle disse dyrene ta? Omkring 40 prosent av arkens 50 000 m³ ville holde!

Hva med insektene? Husk at arken hadde en lagerkapasitet på over 500 jernbanevogner. 200 av vognene ville bli fylt av pattedyr, fugler og krypdyr. Om vi gir hvert par kjente insekter 250 cm³, ville nye 21 jernbanevogner gå med. (Om vi bare tok slagene i 1 Mosebok, ville det gå med mye mindre plass.)

Med utgangspunkt i et enkelt regnestykke ville altså rundt halvparten av plassen på de tre dekkene gitt rikelig plass for disse dyrene. Det friga den andre halvparten av skipet til mat og utstyr og til Noa og hans familie.

Så kanskje et bedre spørsmål er: Hva skulle Noa egentlig med all den ekstra plassen?

● **Hvordan ble dyrene spredt etter syndfloden?**

Hver isolert landmasse eller kontinent har dyr eller fugler som ikke finnes andre steder. Australia har sin kenguru, sin pungbjørn, sitt nebb- og beltedyr og sin tasman-ske djevel. Nordamerika kan skryte av beveren, klapperslangen, vaskebjørnen, kalkunen og pungrotten.

Sydamerika kan fremvise lamaen, flodsvinet og dovendyret. Asia har sin påfugl og pandabjørn. Afrika har sjiraffen, flodhesten og sebraen. Visse øygrupper har også dyrearter som ikke finnes andre steder. Hvordan ble alle disse dyrene skilt etter at de forlot Noas ark?

Husk at det var Gud, ikke Noa, som bragte dyrene til arken (1 Mos 6:20). Det ville ikke ha vært vanskelig for Ham å påse at de også spredte seg på nytt etter syndfloden. Gud er opphavet til dyrenes vandringer. Det var Hans vilje at dyrene så vel som menneskene på nytt skulle oppfylle og befolke begrensede geografiske områder etter syndfloden (1 Mos 9:1; 10:5; 11:8–9).

Det burde ikke være overraskende å se at både mennesker og

dyr selv idag i store trekk har skilt seg verden over. Livsformene lever i de spesielle landområdene hvor de best kan trives.

Jordens hovedlandmasser er ikke så isolerte som man kunne tro. Legg merke til den eksisterende landbroen mellom Asia og Afrika som Sinaihalvøya utgjør, og Mellomamerika mellom det nord- og det sydamerikanske kontinent.

Når mennesker reiser og flytter, tar de tradisjonelt med seg kjente planter og dyr. Noen blir rent tilfeldig med dem. Mange dyr har spredt seg til nye områder på denne måten — kaninen til Australia, gråspurven og maispyraliden (den europeiske maisborenen) til Nord- og Sydamerika osv. Kan-skje satte Noa også ut forskjellige dyr etterhvert som han lot sine barn slå seg ned i forskjellige land.

Det er også blitt påvist at dyr har nådd isolerte øyer på flytende masser av planter eller på rester fra storm og flodbølger. Dette er blitt påpekt av forfatteren som Rachel Carson i boken *The Sea Around Us* («Havet rundt oss»). Aldri har en øy dukket opp av havet som følge av vulkansk aktivitet, uten at den snart ble hjemsted for diverse plante- og dyreslag.

● Har man funnet restene etter Noas ark?

De siste hundre år er det mange som har hevdet at de har funnet fragmenter av arken. Noen har vendt tilbake fra Araratfjellet med fotografier av en «båtformet» gjenstand som har hektet seg opp i den forrevne fjellsiden. Andre hevder at de har tømmerrester som antas å være tatt høyt oppe i Araratfjellet. Det er også nedtegnet såkalte «øyenvitne»-skildringer av folk som skal ha sett arken.

Det er imidlertid ikke fremkommet nok bevismateriale til å kunne si sikkert hvor arken befinner seg idag. Radiokarbon-dateringer av trestykker som har funnet seg høyt oppe i Araratfjellet, er alle av nyere dato enn fra Noas tid.

Dersom det skulle bli gjort viktige funn i fremtiden, vil de utvilsomt bli presentert i nyhetene og i bladet *Den Enkle Sannhet*.

● Hvorfor ble Kanaan forbannet for en handling som øyensynlig ble begått av Kam (1 Mos 9:24)?

Vanskeligheten med å forstå denne beretningen er helt og holdent av grammatisk art. Legg merke til et lignende grammatisk problem i 2 Mos 34:28: «Og han [Moses] var der hos Herren i førti dager og førti netter uten å ete brød og uten å drikke vann. Og han skrev på tavlene paktens ord, de ti ord.» Det kan virke som om «han skrev» refererer til Moses. Men ut fra 5 Mos 10:4 er det ugjendrivelig bevist at det var Gud som skrev De ti bud, slik det blir nevnt i 2 Mos 34:28.

Med dette eksemplet i mente kan problemet i 1 Mos 9 løses enkelt. Begynn i vers 22: «Da Kam, Kana'ans far, så sin fars nakenhet, fortalte han det utenfor til begge sine brødre . . . Da Noah våknet av rusen, fikk han vite hva hans [Kams] yngste sønn hadde gjort mot ham [her antydes en ulovlig seksuell handling]. Han sa: Forbannet være Kana'an!»

Legg merke til at Kanaan blir nevnt to ganger i denne beretningen. Pronomenet «hans» i vers 24 viser tilbake til Kam, ikke Noa. Var Kanaan virkelig Kams «yngste sønn»? Svaret kan vi finne i 1 Mos 10:6: «Kams sønner var Kus, Misra'im, Put og Kana'an.» Kanaan er nevnt *sist* i den rekkefølgen de ble født. Det medfører at Kanaan var Kams yngste sønn. Kanaan ble følgelig ikke straffet for noe Kam gjorde! Han ble straffet for sin egen synd!

● Bibelen gir liten informasjon om Nimrod (1 Mos 10:8–12). Kan dere anbefale noen bøker om hans liv og gjerninger i tillegg til beretningen i 1 Mosebok?

11. utgave av *Encyclopædia Britannica*, *Encyclopedia Biblica*, og de fleste bibelleksika inneholder korte oppslag om ham.

● Etter det jeg forstår, sier dere at Guds løfter til Abraham var tosidige — om folkeslag og om nåde. Kan dere forklare hva disse løftene betyr?

Mange fatter ikke den underliggende doble natur i Guds løfter.

Abraham og hans slekt fikk ikke bare løfte om store materielle velsignelser, men også om til slutt å bli frelst, noe som er langt viktigere. Og det er misforstått av de fleste.

Efter at Abraham hadde bevist at han ville lyde Gud betingelsesløst, selv så langt at han var villig til å ofre sin elskede kjære sønn Isak, lovet Gud: «Så vil jeg storlig velsigne deg og gjøre din ætt så tallrik som stjernene på himmelen og som sanden på havets strand. Din ætt [slekt] skal ta sine fienders porter i eie, og i din ætt skal alle jordens folk velsignes, fordi du adlød mitt ord» (1 Mos 22:17–18).

De fysiske, materielle, nasjonale velsignelsene er tatt med i det Bibelen kaller «førstefødselsretten». En «førstefødselsrett» er noe som er ens rett gjennom fødselen. Gud garanterte at Abrahams slekt, hans etterkommere eller avkom, ville bli tallrike med usigelige rikdommer og materielle ressurser, nasjonal storhet og verdensmakt. Denne «førstefødselsretten» ble videreført fra Abraham til Isak og videre til Jakob.

Den ville ha gått til Jakobs førstefødte sønn, Ruben. Men Ruben ble offer for sin menneskelige svakhet, idet han «vanhelliget sin fars leie». På grunn av denne synden «ble førstefødselsretten gitt til sønnene av Josef, Israels sønn» (1 Krøn 5:1).

Efraim og Manasse, Josefs sønner, ble de rettmessige arvingene til Guds materielle, nasjonale velsignelser. Sammen fikk de retten til, og arvet, navnet «Israel». De mottok «førstefødselsretten» og ble «et folk [og] en mengde med folkeslag» (1 Mos 35:11). Les også 1 Mos 49:22–26 for en mer detaljert beskrivelse av deres nasjonale velsignelser.

Men hva med annen halvdel av det opprinnelige løftet — det åndelige løftet — løftet om «ætt», Messias, og om frelse gjennom Ham? Dette kaller Bibelen løftet om «kongespiret» — løftet om NÅDE. «Kongespir»-løftet for den kongelige linjen som kulminerer med Kristus, og med nåde gjennom Ham, ble ikke gitt til Josef, men til Juda, Jakobs sønn og far til det jødiske folk.

«Kongespir skal ikke vike fra Juda, ikke herskerstav fra hans føtter, inntil fredsfyrsten [Kristus] kommer og folkene blir ham lydige» (1 Mos 49:10). Ja, som Jesus senere sa, «frelsen kommer fra jødene» (Joh 4:22).

Løftet om frelse, om *nåde*, ble videreført gjennom Juda. Men det kommer ikke som en førstefødselsrett, men av *nåde*. Det er en ufortjent gave, syndsforlatelse fra Gud gjennom Jesus Kristus, Messias, som var av Juda stamme. Selv om man ikke kan gjøre seg fortjent til frelsen, medfører den betingelser. Betingelsene er at vi angres, tror på Jesus og Hans budskap, blir døpt (neddykket) og lar Gud styre våre liv.

Om vi, i likhet med Abraham, vil lyde Gud, kan også vi motta Guds løfter. Guds Ord sier at om vi bøyer oss for Gud og godtar Jesus som vår Herre og Frelser, «da er dere Abrahams ætt og arvinger ifølge løftet» (Gal 3:29). Pakten som ble opprettet med Abraham, har et dobbelt løfte, om FOLKESLAG og om NÅDE. Men uansett vår fysiske avstamning kan vi bli «Abrahams ætt» og motta Guds store velsignelser.

Ønsker du flere opplysninger om løftene i Guds pakt, så be om et gratis eksemplar av *Den engelsktalende verden og Nordvesteuropa i profetiene*. Den er en viktig nøkkel til forståelsen av Bibelen og den vidunderlige frelsesplanen.

● **Abraham kalles de troendes far. Likevel sier Skriften at han talte usant ved minst to anledninger (1 Mos 12:18–20; 20:2). Viser ikke dette mangel på tro fra Abrahams side?**

Gud kalte Abraham for en «venn» (Jes 41:8). Likevel var Abraham bare et menneske, og når han var under press, snublet han leilighetsvis åndelig (1 Joh 1:8).

Men gjennom sitt lange liv var det dominerende trekket som motiverte Abraham, selv mens han gjennomgikk mange prøvelser, at han fullt og helt stolte på Gud. Hebreerne 11 er et evig vitnesbyrd om hans sterke tro. Ja, i tro lød Abraham «min [dvs Guds] røst og holdt mitt ord — mine bud, mine forskrifter og mine lover» (1 Mos

26:5). Hvilket storslagent eksempel!

Men det var tider da Abraham var urimelig påvirket av omstendighetene, ved andres dårlige råd og av sin frykt for mennesker. Under øyeblikkets press ga Abraham av og til etter for menneskers resonnement og syndet (Ord 14:12). Åndelig var han ikke alltid på topp. Også han hadde sine svake øyeblikk og lekasjoner å lære.

Men selv om Abraham ikke var unntatt fra menneskelige feil, tilga Gud ham og betraktet livet hans i sin helhet og dømte ham som trofast og rettferdig — verdig til evig liv.

«Og Skriften ble oppfylt, som sier: Abraham trodde Gud, og det ble tilregnet ham som rettferdighet, og han ble kalt Guds venn» (Jak 2:23). I motsetning til folk flest lyttet Abraham og lød når han hørte Guds stemme. Han er sannelig «far til alle de troende» (Rom 4:11).

● **Jeg ble overrasket da jeg fikk vite at Abraham og Jakob betalte tiende (1 Mos 14:20; 28:22). Jeg hadde alltid hørt at tienden først ble innført under Moses og var en del av Moseloven. Hvordan visste Abraham og Jakob om tienden?**

Abraham visste hvor viktig tienden var fordi Gud hadde lært ham sine forskrifter og lover. Se selv: «fordi Abraham hørte min røst og holdt *mitt ord* — mine bud, mine forskrifter og mine lover» (1 Mos 26:5).

Abraham underviste så Isak om tienden, som i sin tur ga sin sønn Jakob tilsvarende undervisning om tienden (1 Mos 18:19).

Det norske ordet «tiende» betyr ganske enkelt «tiendedel». Når Abraham og hans etterkommere betalte «tiende», ga de derfor en tiendedel av sin forøkelse til Guds representant på den tid. Denne personen var Melkisedek, som var prest for Den Høyeste Gud (1 Mos 14:18).

Efter at Gud hadde utfridd Israels barn fra slaveriet i Egypt, valgte Han Levis stamme og etablerte presteskapet gjennom dem.

Israels barn fortsatte å betale Guds tiende. I gjengjeld påla Gud

levittene, som fungerte som Guds representanter, å ta inn tienden som sin lønn fra Gud.

Da Kristus kom og opprettet den nytestamentlige Kirken forordnet Gud at Hans tiende skulle betales til Hans sanne prester. Den brukes til å finansiere Guds arbeid idag. Vårt gratishefte *Hvordan få slutt på dine økonomiske bekymringer* forklarer Guds lov om tienden.

● **Vær snill å forklare de 400 årene som er nevnt i 1 Mos 15:13 og de 430 årene som er nevnt i 2 Mos 12:40. Hvorfor er det 30 års forskjell mellom de to?**

De 430 årene som er nevnt i 2 Mos 12:40, begynte med *bekreftelsen* av pakten som Gud inngikk med Abram. Legg merke til 1 Mos 17:1–10: «Da Abram var nittini år gammel, åpenbarte Herren seg for ham og sa til ham: Jeg er Gud Den Allmektige, vandre for mitt åsyn og vær ustraffelig...»

Da falt Abram på sitt ansikt, og Gud talte med ham og sa: Se, jeg slutter min *pakt med deg*, og du skal bli far til en mengde folk... Du skal holde min pakt, du og din ætt [slekt] etter deg gjennom sine slektledd. Dette er min pakt som dere skal holde, pakten mellom meg og dere og dine etterkommere...»

1 Mos kapittel 21 forsetter historien. Sara ble til slutt gravid «til fastsatt tid» (vers 2). Dette fysiske beviset bekreftet pakten fullt ut, og Isak, løftets sønn, ble født da Abraham var 100 år gammel (vers 5). Siden Galaterne 3:17 fastslår at loven ble gitt 430 år etter at pakten ble inngått, er det innlysende at de 430 årene begynte da Abraham var 99 år gammel og sluttet det året hans etterkommere gikk ut av Egypt og kom til Sinai.

Med hensyn til 400-årsperioden, fastslår 1 Mos 15:13 at Abrahams *slekt* — ikke Abraham selv — skulle være fremmede i et land som ikke var deres, og at de skulle bli underkuet i 400 år. Dette ville utgjøre tiden fra Abrahams *død* (76 år etter at pakten ble inngått — sammenlign 1 Mos 25:7 med 17:1) til tiden etter 40 års vandring og delingen av landet da

Israels barn fikk sin arv under Josvas ledelse. Dette skjedde seks år etter at de gikk inn i Kanaans land (sammenlign Josva 14:7–10 med 4 Mos 10:11 og 13:21).

● **1 Mos 17:10 befaler omskjærelse som tegn på pakten som Gud inn-gikk med Abraham og hans etterkommere. Er omskjærelse nødvendig idag?**

Nei, den er ikke noe religiøst krav for frelse.

Under den nye pakt kaller Gud et folk av omvendte individer som er unnfanget med Hans hellige ånd. Sanne kristne skal nu være åndelig «omskåret».

Fysisk omskjærelse var bare en forløper eller et bilde på hjertets omskjærelse (5 Mos 10:16; 30:6; Jer 4:4). Legg også merke til Rom 2:28–29: «For ikke den er jøde som er det i det ytre. Heller ikke er det omskjærelse, det som gjøres i det åpenbare, på kjødet. Men den som er jøde i det skjulte, han er jøde. Og omskjærelsen er hjertets omskjærelse i Ånden, ikke i bokstaven...»

Åndelig omskjærelse er en omvendelsesprosess. Det er Jesus Kristus som omskjærer ens hjerte — åndelig. «Og i ham [Kristus] er dere blitt fylt... I ham er dere også blitt omskåret med en omskjærelse som ikke er gjort med hender, ved at kjødets legeme ble avlagt, ved Kristi omskjærelse» (Kol 2:10–11).

Dette er grunnen til at Gud inspirerte apostlene og de eldste i den nytestamentlige Kirke til å bestemme at fysisk omskjærelse ikke lenger var nødvendig for frelse (Apg 15:24, 28).

Heftene *Hva menes egentlig med omvendelse?* og *Hva er en virkelig kristen?*, sammen med særtrykket «Hva vil det vi å være 'kristen'?»», forklarer omvendelsesprosessen og hva det vil si å føre et kristent liv.

● **Jeg skulle gjerne vite hvordan det kan ha seg at Abraham ble «fristet» av Gud (Heb 11:17, '30-overs) da han ble bedt om å ofre**

sin sønn Isak (1 Mos 22), når Jak 1:13 sier at «Gud blir ikke fristet av det onde, og selv frister han ingen.»

Det greske ordet som er oversatt «fristet» i Heb 11:17 i den norske '30-oversettelsen, er *peiradsómenos*, som svarer til *batham* på hebraisk. Begge ordene betyr «å teste, å prøve», slik det riktig er oversatt i 1 Mos 22:1.

Abraham viste seg trofast ved å være villig til å lyde Gud og ofre sin eneste sønn Isak. Heb 11:17–19 fastslår at Abraham trodde at Gud om nødvendig ville oppreise Isak fra de døde for å oppfylle sine løfter. Det er på grunn av den typen tro at Abraham ble kjent som «de troendes far».

Abrahams villighet til å ofre Isak, gjorde ham til et bilde på Gud Fader, som villig oppga sin Sønn Jesus Kristus som et offer for hele menneskehetens synder (Joh 3:16). Isak var også et bilde på Jesus Kristus, idet han villig ga seg selv til å bli ofret slik Kristus frivillig overga seg til å gjøre sin Fars vilje så Han kunne bli son-offeret og soningen for hele menneskeheten (1 Joh 4:10; Gal 1:3–4; Rom 5:8).

Gud forlangte ikke at Abraham faktisk skulle ofre Isak. Isteden sørget Gud for en vær, som analogt forespeilte Jesus Kristus — Guds Lam som kom for å bære verdens synd (Joh 1:29) ved sin død på korset.

Jak 1:13 avsvækker eller motsier på ingen måte den prøven Gud ga Abraham. Tvert imot, når vi ser nøyer på vers 13 av Jakob 1, kan vi se at Gud aldri frister menneskene *til å synde*.

Derimot frister djevelen Satan menneskene med alskens synder (1 Tess 3:5), noe Gud aldri gjør. Gud bare prøver oss for å se om vi vil lyde. Om vi setter vår lit til Ham, vil Han aldri svikte eller forlate oss (1 Kor 10:13; Rom 8:28; Heb 13:5–6).

● **1 Mos 32:30 sier at Jakob så Gud åsyn til åsyn. Og likevel hevder 1 Joh 4:12 at intet menneske**

noensinne har sett Gud. Jeg vet at Bibelen ikke motsier seg selv, men hvordan kan dette forklares?

Sammenhengen i 1 Joh 4 viser at Johannes talte om Faderen (legg merke til vers 10). Ingen uten Jesus har sett Faderen personlig.

Derfor, når Jakob forklarte at «jeg har sett Gud åsyn til åsyn og enda berget livet», kunne han ikke ha ment Faderen. Den som Jakob så åsyn til åsyn — Den som han kjempet med hele natten — Den som velsignet ham og endret hans navn til «Israel», som betyr «den som holder ut med Gud» eller «kjemper med Gud», var det medlem i Gudsriket som ble Jesus Kristus. Det var Han som «i begynnelsen» var hos Gud, og som «var Gud».

For en mer detaljert forklaring på hvem som var Det gamle testamentes Gud og som viste seg for profetene og for Moses og Jakob, bør du skrive etter artikkelen «Millioner vet ikke hva Kristus i virkeligheten var!»

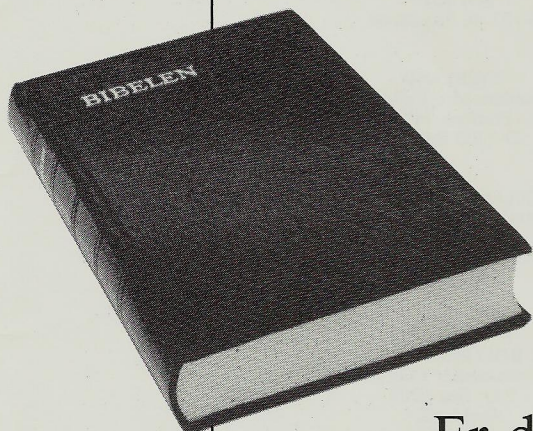
● **Kan dere fortelle meg hvilke folk som er identifisert som Israels stammer idag (1 Mos 49)?**

Manasses og Efraims stammer er identifisert i vårt gratishefte *Den engelsktalende verden og Nordvesteuropa i profetiene*. Manasse er USA, og Efraim utgjør i hovedsak de engelsktalende medlemslandene i det britiske samvelde.

Judas stamme (jødene) er spredt blant mange land, med et stort antall som bor i den moderne staten Israel. Levi og Simeon skulle spres blant Israel. Ruben er Frankrike.

Når vi setter sammen opplysningene fra bibelhistorien og profetiene, kan de andre stammene lokaliseres som Irland, Norge og Island, Sverige, Danmark, Nederland, Belgia og Luxemburg og Sveits.

Noen ikke-israelitter bor i disse landene. Og ganske sikkert bor det israelitter og jøder i mange hedningeland. □

Kan du bevise det?

Kan vi stole på Bibelen?
Er dens profetier, løfter og læresetninger til å stole på?

Bibelen er tidenes bestselger på jord. Den er den mest leste bok på denne planet, og den bok som har størst utbredelse. Men den er samtidig den mest misforståtte og mest angrepne bok som noensinne er skrevet. Og hvorfor?

Noen tror at Bibelen er Guds ufeilbarlige Ord. For dem er Skriften inspirert av Gud. Men for andre er Bibelen bare en samling gamle, uinspirerte skrifter som muligens har en viss historisk og poetisk verdi.

Hvem har rett?

Den attraktive brosjyren «Bibelens autoritet», som er utgitt i bladformat, tar for seg dette viktige emnet.

Du vil få et gratis eksemplar om du sender din bestilling til en av adressene på neste side.

POSTADRESSER VERDEN OVER

DANMARK
Den Enkle Sannhet
Postboks 211
DK-8100 Århus C

NORGE
Den Enkle Sannhet
Postboks 2513 Solli
N-0203 Oslo 2

SVERIGE
Den Enkle Sannhet
Box 5380
S-102 46 Stockholm

FINLAND
Worldwide Church of God
Box 603
SF-00101 Helsingfors

STORBRITANNIA
The Plain Truth
P.O. Box 111
Borchamwood, Herts.
England WD6 1LU

TYSKLAND
Ambassador College
Postfach 1129
D-5300 Bonn 1

FRANKRIKE
Le Monde à Venir
B.P. 64
F-75662 Paris Cedex 14

SPANIA
Institución Ambassador
Apartado Postal 1230
28080 Madrid

HOLLAND OG BELGIA
Ambassador College
Postbus 444
3430 AK Nieuwegein
Nederland

AUSTRALIA OG SYDØSTASIA
Worldwide Church of God
G.P.O. Box 202
Burleigh Heads
Queensland 4220

AFRIKA
Worldwide Church of God
P.O. Box 47135
Nairobi
Kenya

NY-ZEALAND
OG STILLEHAVSØYENE
Ambassador College
P.O. Box 2709
Auckland 1

ISRAEL
Ambassador College
P.O. Box 19111
Jerusalem

SYDAMERIKA
Institución Ambassador
Apartado Aéreo 11430
Bogotá 1, D.E., Colombia

VESTINDISKE ØYER
Worldwide Church of God
G.P.O. Box 6063
San Juan, Puerto Rico 00936-6063

CANADA
Worldwide Church of God
P.O. Box 44, Station A
Vancouver, B.C. V6C 2M2

USA
Worldwide Church of God
Pasadena
CA 91123

MEXICO
Institución Ambassador
Apartado Postal 5-595
06502 México D.F.

SÆRTRYKKET TILBYS GRATIS AV GUDS VERDENSVIDE KIRKE I OFFENTLIGHETENS INTERESSE. Dette er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra Kirkens medlemmer og andre som har valgt å støtte Kirkens arbeid. Bidrag er velkomne og mottas med takk. De som frivillig ønsker å hjelpe og støtte dette verdensomspennende Guds arbeid, er hjertelig velkomne som medarbeidere i denne store oppgaven med å forkynne evangeliet til alle land.

Trykt i England